

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Ivo Pospíšila a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **R. E.**, zast. Mgr. Martinou Šamlotovou, advokátkou se sídlem Příkop 834/8, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 6. 2018, č. j. OAM-369/ZA-ZA11-LE29-2018, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 20. 2. 2019, č. j. 41 Az 17/2018 - 22,

takto:

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím ze dne 29. 6. 2018, č. j. OAM-369/ZA-ZA11-LE29-2018 (dále jen „napadené rozhodnutí“), žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

[2] Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) rozsudkem ze dne 20. 2. 2019, č. j. 41 Az 17/2018 - 22 (dále jen „napadený rozsudek“), zamítl žalobu proti napadenému rozhodnutí. Dospěl k závěru, že v případě žalobce není naplněn žádný z důvodů udělení mezinárodní ochrany dle § 12 zákona o azylu, neboť nebyl ve vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod a netvrdil žádnou okolnost, pro niž by bylo možno uzavřít, že by mohl mít odůvodněný strach z pronásledování z důvodů dle § 12 písm. b) zákona o azylu. K azylové relevanci obavy z nástupu vojenské služby odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle které samotné odmítání branné povinnosti nezakládá odůvodněné obavy z pronásledování, a to ani tehdy, pokud by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu. Z týchž důvodů není dán ani důvod doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. K bezpečnostní situaci na Ukrajině odkázal krajský soud rovněž na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle které se ozbrojený konflikt netýká celého území, ale je izolovaný ve východní části země, a každý civilista tudíž není vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny. Poslední bydliště žalobce se nachází na samotném západě Ukrajiny. Krajský soud uzavřel, že ze žalobcem uvedených a ze správního spisu zjištěných skutečností nelze dovodit existenci skutečného nebezpečí vážné újmy, jak ji předpokládá § 14a odst. 1 zákona o azylu. Zdůraznil též skutečnost, že

žalobce se snaží legalizovat prostřednictvím žádosti o mezinárodní ochranu svůj pobyt na území České republiky. Žádost o mezinárodní ochranu žalobce podal až v době, kdy měl z území České republiky vycestovat. Snaha o legalizaci pobytu však nezakládá důvod pro udělení mezinárodní ochrany.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností, kterou dle svých slov opírá o důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Po rekapitulaci důvodů žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že nesouhlasí se závěry žalovaného. Ozbrojený konflikt na Ukrajině nadále graduje a z médií je zřejmé, že mírové dohody z Minsku jsou stále porušovány. Konflikt se týká celého území nejen z bezpečnostního, ale i ekonomického hlediska. Bezpečnostní situace na Ukrajině je nedostatečně zmapována, a to Českou republikou i žalovaným uváděnými organizacemi. Podle toho, co stěžovatel vyslechl od obyvatel a zhlédl v médiích, je situace mnohem závažnější. Do války jsou povoláváni i absolventi základního vojenského výcviku, jak plyne i z judikatury Nejvyššího správního soudu (usnesení ze dne 19. 1. 2017, č. j. 10 Azs 238/2016 - 33, ze dne 4. 4. 2018, č. j. 6 Azs 12/2018 - 34, či ze dne 25. 10. 2017, č. j. 6 Azs 290/2017 - 23). Mezi ukrajinskými státními příslušníky je všeobecně známo, že v případě nastoupení základní vojenské služby jsou tyto osoby následně posílány do boje a způsob mobilizace v zemi je naprosto netransparentní a nezjistitelný pro okolní svět. Mobilizace probíhá v utajovaném režimu a stěžovatel neví, jak má tyto skutečnosti prokázat, byť jsou zřejmé téměř každému ukrajinskému příslušníkovi. Návratem do vlasti hrozí stěžovateli reálné riziko ohrožení jeho zdraví a života. Žalovaný posoudil žádost stěžovatele nesprávně a krajský soud následně též důvodnost žaloby.

[4] Žalovaný se ztotožnil s napadeným rozsudkem a odkázal na obsah správního spisu a napadeného rozhodnutí, které považuje za správné. Domnívá se, že postupoval v souladu se zákonem a shromáždil podklady v dostatečném množství a přiměřeně aktuální pro zodpovědné rozhodnutí ve věci. Tvrzeními stěžovatele se náležitě zabýval a neshledal je azylově relevantními. Výkon vojenské služby, byť spojený s rizikem účasti na bojových akcích ve válečném konfliktu, není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Totéž platí i pro legalizaci pobytu cizince.

III. Posouzení kasační stížnosti

[5] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je nepřijatelná. Podle § 104a odst. 3 s. ř. s. nemusí být usnesení o odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost odůvodněno. Přestože by v tomto případě bylo namístě kasační stížnost odmítnout bez odůvodnění, Nejvyšší správní soud nad rámec zákonného požadavku stručné odůvodnění svého usnesení připojuje.

[6] Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany odmítne pro nepřijatelnost, jestliže svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele; k tomu, kdy je kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany přijatelná, existuje početná a ustálená judikatura tohoto soudu. Například v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, Nejvyšší správní soud uvedl: *„O přijatelnou kasační stížnost se tak prakticky může jednat v následujících typových*

pokračování

případech: 1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu. 2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu. 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně. 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) Krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu. b) Krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.“

[7] Stěžovatel k otázce přijatelnosti své kasační stížnosti, respektive podstatnému přesahu vlastních zájmů, nic neuvedl, přičemž Nejvyšší správní soud kasační stížnost přijatelnou neshledal.

[8] V kasační stížnosti stěžovatel pouze obecně konstatoval, že situace na Ukrajině je nedostatečně zmapována a konflikt se týká celého území, dále pak, že je všem známo, že absolventi základní vojenské služby jsou nasazováni do bojů. S argumentací krajského soudu ovšem nijak konkrétně nepolemizuje, zejména pak se závěry, dle nichž není bez dalšího ohrožen na životě každý, kdo se nachází na území Ukrajiny, a s tím, že výkon vojenské služby, byť by zahrnoval i účast na boji ve válečném konfliktu, není dle ustálené judikatury azylově relevantním důvodem. Stěžovatel nepředestřel žádné konkrétní argumenty, jimiž by tyto závěry krajského soudu jakkoliv zpochybnil. Krajský soud se přitom precizně vypořádal se žalobními námitkami a náležitě odůvodnil, proč v případě stěžovatele nebyly splněny podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, a to ani podle § 14a zákona o azylu. Kasační stížnost je pak téměř doslovným přepisem žaloby. Nejvyššímu správnímu soudu proto nezbylo, než na napadený rozsudek plně odkázat (zejména body 14. až 16.).

[9] I pokud by byla stěžovatelova tvrzení o tom, že po nástupu základní vojenské služby jsou vojáci posíláni do bojů ve východní části Ukrajiny (založená na údajně neprokazatelných, tajných, avšak ukrajinským státním příslušníkům všeobecně známých skutečnostech), pravdivá, nezakládalo by to důvodnost jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Krajský soud zcela v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu vyhodnotil azylovou (i)relevantnost branné povinnosti (rozhodnutí ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012 - 44, ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015 - 31, ze dne 22. 7. 2015, č. j. 2 Azs 160/2015 - 43, nebo ze dne 10. 9. 2015, č. j. 2 Azs 175/2015 - 34). Stěžovatel nad rámec pouhé obavy o svůj život a zdraví v případě účasti na bojích nic jiného neuvedl, a nemohlo

se tudíž jednat o důvod pro udělení mezinárodní ochrany. Branná povinnost sama o sobě není azylově relevantní.

[10] Nejvyšší správní soud se již opakovaně vyslovil k situaci na Ukrajině a dospěl k závěru, že se nejedná o tzv. totální konflikt, jenž by dosahoval takové intenzity, že by byl každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Jedná se o konflikt izolovaný pouze ve východní části Ukrajiny, jehož intenzita i v dotčených oblastech výrazně klesá (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2016, č. j. 6 Azs 267/2015 - 23, ze dne 18. 9. 2015, č. j. 2 Azs 194/2015 - 28, ze dne 22. 7. 2015, č. j. 2 Azs 160/2015 - 43, ze dne 19. 5. 2016, č. j. 5 Azs 220/2015 - 35, či ze dne 8. 6. 2016, č. j. 2 Azs 118/2016 - 36). Z tvrzení stěžovatele ani ze správního spisu pak nevyplývá nic, co by tyto závěry zpochybnilo. Stěžovatel bez bližší konkretizace prohlásil, že konflikt se týká celého území a stále graduje. Žalovaný přitom shromáždil dostatek důvěryhodných informací o situaci na Ukrajině, přičemž tyto informace stěžovatel opět nezpochybnil žádnými konkrétními skutečnostmi.

[11] Nutno podotknout, že stěžovatel přicestoval do ČR již v září 2015 a o azyl požádal až na sklonku dubna 2018. Jako důvod uvedl, že zde má maminku a veškeré rodinné zázemí a kdyby se musel vrátit na Ukrajinu, má obavu, že by byl povolán do armády a po absolvování základní služby by byl poslán do boje. Zároveň uvedl, že v ČR měl povolen pobyt a poté, co mu byl zrušen (rozešel se s přítelkyní, na niž byl jeho pobyt navázán), nezjišťoval, zda by si mohl vyřídit nové pobytové oprávnění, a podal žádost o mezinárodní ochranu, protože mu to poradila matka. Pokud za těchto okolností krajský soud neshledal žalobu důvodnou a upozornil, že mezinárodní ochrana neslouží k legalizaci pobytu, učinil tak zcela v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (např. rozsudky ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004 - 94, či ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004 - 69).

[12] Ustálená a jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na stížní námitky uvedené v kasační stížnosti a Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání.

IV. Závěr a náklady řízení

[13] Nejvyšší správní soud uzavírá, že žádný důvod přijatelnosti z kasační stížnosti a napadeného rozsudku nezjistil, proto kasační stížnost odmítl podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[14] Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. června 2019

JUDr. Radan Malík
předseda senátu

